

Optie 6

Monoloog - Ik wil iets

Ik kan niet slapen.

Mijn botten voelen hol en mijn bloed synthetisch blauw,
zoals dat spul dat ze in reclames altijd op maandverband gieten.

Ik voel me schoon geschrobd, gebleekt en gedesinfecteerd.

Puur en zuiver.

Net als in een ziekenhuis.

Een ziekenhuis met gangen.

Met machines, slangetjes en piepjes.

Nee, niet doen, niet aan denken.

Waarom?

Waarom kan ik niet slapen?

Het plafond is indigo grijs.

Niet naar staren.

Straks zie ik gezichten in de schaduw.

Ik wil de tv niet aan hebben.

Op een boek kan ik me niet concentreren.

De letters krioelen als mieren over een picknickkleed.

Mijn lichaam.

Het voelt alsof er statische elektriciteit vlak onder mijn huid zit.

Mijn voeten en vingers bewegen mee.

Ik ben klaarwakker en ik vind het vreselijk.

Ik voel me uitgerekt,

strak als een elastiek

dat op het punt staat door de kamer te schieten.

Ik wil het vertragen.

Ik wil dat de scherpe randjes afgevijld worden.

Ik wil...

Ik wil...

ik wil iets.

Ik heb iets nodig.